

Patrick
van Hees

De
geluks
professor

Eerste druk juni 2011
Vijfde herziene druk, oktober 2014

ISBN 978-90-225-7236-8
ISBN 978-94-023-0296-7 (e-boek)
NUR 301

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest
Illustraties binnenwerk
© schets Trinity College: Patrick van Hees
© foto Lyon Chimney: Oleander Press
Foto auteur: Maurice Mikkers
www.patrickvanhees.com
www.geluksprofessor.nl

© 2014 Patrick van Hees en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke mogelijke overeenkomst met natuurlijke personen berust op toeval.

Voor Haggith, Pascal, Dominique en Valentin

Gebaseerd op de werkelijkheid

‘Beoordeel het nieuwe naar het oude, met je hoofd
en met je hart.
En bedenk dat navolgers worden aangetrokken
door het onnavolgbare.’

— ERICK GOETHART

Zuid-Engeland, Brighton. Marine Parade, tweehoog.

Al vijf minuten zit ik met de telefoon in mijn hand. Dan slaak ik een diepe zucht en zoek met trillende vingers het nummer van mijn ouders in mijn telefoon op.

‘Met mevrouw Groen.’ Haar stem klinkt gebroken, vertwijfeld. Ze heeft natuurlijk mijn naam in de display gezien.

‘Hé mam, met mij. Hoe is het? Lang geleden, hè?’

Een ijzige stilte. ‘Met wie spreek ik?’

‘Met mij, Cuno. Wie anders?’

‘Onmogelijk.’

Met een gemaakt lachje zeg ik: ‘Nou, ik ben het toch echt, hoor. Ben je me nu al vergeten?’

‘Maar... jij bent gisteren gecremeerd.’

Winter

Success

I

Het is de duurste mannencrème uit het assortiment, daarom heb ik hem gekocht. Geconcentreerd smeer ik het romige goedje op mijn gezicht, dat gretig de geur van groene thee absorbeert. Volgens de knappe verkoopster van de beautyshop waar ik graag kom, reactiveert het spul de celcohesie, werkt het ‘echt extreem anti-aging’. Tijdens het tandenpoetsen besluit ik definitief wat ik vandaag aan zal doen: het perfect gesneden, donkerblauwe Milanese maatpak. Daaronder mijn cognackleurige brogues en de bijpassende riem van hetzelfde kwaliteitsleer, een smetteloos wit shirt en geen das. *Dressed for success*. Een maatpak onderstreept mijn professionalisme: harnas en vernis ineen. Ik spuit nog wat extra eau de toilette op en knipoog naar de man in de spiegel: tweeënveertig jaar, lang, donkerblond maar grijzend aan de slapen en zeker niet onaantrekkelijk. Een *winner*. *Perception is reality*.

Het is een belangrijke dag vandaag en ik ben er helemaal klaar voor als ik op deze koude decemberochtend om acht uur ’s morgens de voordeur van de rijtjeswoning – maar wel een in Maarssen, een Vechtdorp – achter me dichttrek. Ik stap in de Porsche en rijd weg richting Breukelen met Business News Radio aan. In deze wagen kan ik de hele wereld aan. Ruim driehonderd paardenkrachten trillen onder mijn rechtervoet.

Mijn gedachten gaan naar het gesprek dat ik straks zal hebben met mijn baas, Rob, de rector van Nyenrode. Door keihard te werken, veel te publiceren en geregeld op congressen en seminars op te treden ben ik inmiddels een van de bekendste professoren op mijn vakgebied: marketing. Rob heeft via het secretariaat een afspraak ingepland met als gespreksonderwerp: 'toekomst'. Dat kan volgens mij maar één ding betekenen: ik mag, als jongste ooit, toetreden tot de *executive board* van Nyenrode, het heilige der heiligen. Ik weet dat er binnenkort een vacature vrijkomt en vermoed dat Rob me voor die functie wil polsen. Niet slecht voor een eenvoudige bakkerszoon uit Rentenaar. Mijn klasgenootjes uit het dorp zouden me nu eens moeten zien.

Ik geef extra gas terwijl ik naar het minikaratepakje met de zwarte band kijk dat aan de middenspiegel hangt. Plots moet ik hard remmen om een vrouw met kinderwagen te laten oversteken. Net als ik weer wil optrekken, zie ik uit mijn ooghoek dat er iets uit de kinderwagen valt. Vlug spring ik uit de auto en raap het op. Het is een knuffeltje. 'Mevrouw, u verliest iets!'

De vrouw draait zich om. Ik overhandig haar een pluchen tiggertje. Opgeluchte ogen boven rode wangen en volle lippen. Een MILF. 'Hartstikke bedankt, zonder die knuffel slaapt ze niet!'

'Ik weet er alles van, zelf slaap ik ook het liefst met een Teigtje,' zeg ik met een knipoog. Geroutineerd pak ik een visitekaartje uit mijn binnenzak en overhandig het haar met een zwierig gebaar. 'At your service.'

Glimlachend stap ik in en met een flinke dot gas rij ik weg. In de middenspiegel constateer ik tevreden dat de Mother I'd Like to Fuck me nastaat. Niet geschoten is altijd mis. Ik ben dan wel onvruchtbaar, maar zeker niet impotent. Vraag dat maar aan Daniëlle van pr. Geile Daniëlle.

Het torentje van het Nyenrode-kasteel lonkt al tussen de bomen door. De slagboom zwiept voor me omhoog, ik steek mijn duim

op naar de portier. Met een laatste gretige brom glijdt de sportwagen de personeelsparkeerplaats op. Mijn terrein: Nyenrode Business Universiteit. De plek waar de elitejeugd van oudsher wordt opgeleid voor topfuncties in het nationale en internationale bedrijfsleven. Hoewel ik dat vroeger nooit had kunnen vermoeden, voel ik me inmiddels volkomen thuis in dit complex van wetenschap, mores en het old boys network.

De klop op mijn raam doet me opschrikken en ik kijk naar rechts. Naast de auto staat Daniëlle, breeduit lachend met haar linkerhand uitdagend op haar heup, de rechter nonchalant op het dak van mijn auto. Ik ontspan me. Wat is het toch een topertje. Onder een bruine lamswollen jas draagt ze een felrood, strak jurkje over haar alarmerend grote borsten. In die sexy panty komen haar mooie benen goed uit. Adverteren doet begeeren. Lachend zoem ik mijn raampje omlaag. ‘Goedemorgen, sorry, ik zag je niet eens staan. Hoe kan ik zo’n schoonheid nou over het hoofd zien?’

‘Goede vraag. Ik zag je toevallig aan komen rijden. Je geeft toch nooit college op maandag?’

‘Nee, maar ik heb een bespreking met Rob. Topoverleg. Je moet het echt voor je houden, maar ik word zeer waarschijnlijk benoemd in de e.b.’

‘Wow, waanzinnig! Gefeliciteerd!’

‘Dank je. Dat moeten we eigenlijk vieren! Vanavond weer eens samen “overwerken”? Dat is al veel te lang geleden.’ Ik kijk haar veelbetekenend aan.

‘Uitstekend idee. Dan ben ik rond tien bij je. En ik neem champagne mee.’ Ze draait zich om en heupwiegt weg.

Reken maar dat ik die bubbels over die siliconentieten ga spuiten.

Ik open het dashboardkastje, pak er fluitend een wollen doek uit en wrijf het leer van mijn schoenen nog eens extra goed op.

2

Rob kijkt op als ik zijn kamer binnenstap en schuift met een geforceerde grijns op zijn gezicht op zijn stoel heen en weer. Dan staat hij op om me een hand te geven. ‘Hé *champ*, *good to see you*. Cappuccino?’

‘Ja, lekker. Gebeurt niet zo vaak, dat wij een officiële bila hebben.’

‘Nee, gelukkig ben jij selfsupporting en heb je weinig overleg nodig,’ zegt Rob, terwijl hij naar de deur van zijn immense kamer loopt, op weg naar het Italiaanse koffieapparaat in de gang. Ik lach instemmend en neem plaats op de stoel voor het bureau. Ik ben graag in Robs gezelschap. Hij is altijd bereid om me ruimte en budget te geven als ik met nieuwe ideeën kom, betreft me volop bij interessante ontwikkelingen en vraagt vaak, off the record, mijn mening over bepaalde mensen en kwesties. Omgekeerd vind ik het iets moeilijker om mezelf helemaal bloot te geven bij hem. Hij blijft tenslotte mijn baas.

In afwachting van zijn terugkomst blader ik door mijn mobieltje. Alweer drie nieuwe reacties van een datingsite. Als marketingprof benader ik internetdaten natuurlijk als een *business case*. Ik zeg altijd tegen mijn studenten: ‘Een goede marketeer kan alles verkopen.’ Op die datingsites ben ik zelf het product. Ik heb mijn studenten een ‘communicatieonderzoek’ laten uit-

voeren, zogenaamd om een benchmark voor ideale mannen in advertenties te kunnen opstellen. Vrouwen tussen de vierentwintig en de vijfenveertig moesten willekeurige foto's en omschrijvingen van mannen beoordelen als potentiële vriend. Het leverde mij inzichten op waar veel mannen een moord voor zouden doen. Met die inzichten heb ik mijn internetprofiel aangepast. Dat ik professor ben en in een Porsche rijd, werkt sowieso als een spleetmagneet. Natuurlijk speelt uiterlijk ook mee. Maar het belangrijkste is, vreemd genoeg, of je lachend op een foto staat. Ik heb mijn werkfoto (in pak, met een professionele blik) verwisseld voor een vrijetijd foto op Ibiza waarop ik uitbundig lach. Ik was aardig dronken toen, maar dat valt op die foto niet op. Toen ik een plaatje van mijn schoenencollectie toevoegde – dat vinden ze leuk, herkenning en humor – nam de respons met honderdtachtig procent toe. Er zijn reclameprijzen uitgereikt voor mindere cases.

En dan mijn acquisitiestrategie: even simpel als doeltreffend. Ik gebruik de 'hageltechniek' en accepteer daarbij veel *waste*. Ik schiet er wekelijks zestig tot negentig mails uit, waarna er zo'n vijftien kandidaten overblijven met wie ik aan het mailen sla. In die mails test ik of de dame in kwestie op z'n minst enige hersencellen bezit. Met de vier dames die ik gemiddeld overhoud, ga ik daten. Ik ga puur voor de onenightstands en wek bewust geen valse hoop. In de tussentijd vult de site zich weer met vers vlees en zo komt mijn agenda vol. Van de vier dates per week zijn er drie met seks. Een *moyenne* waar getrouwde mannen niet aan komen en een conversiepercentage van vijfenzeventig procent. Je bent marketingprofessor of niet.

Snel scan ik de foto's op mijn mobieltje. Die blonde met die bril ziet er wel lekker uit. Straks even reageren. Brildragende vrouwen op relatiesites, zo heb ik ontdekt, happen vaker toe. Toen ik dit een keer aan Rob vertelde, zei hij: 'Lijkt me nogal logisch. Wel eens een vrouwelijke filmster met een bril gezien?'

Rob komt binnen en zet twee kopjes op het bureau. ‘Sorry, een spoedtelefoontje tussendoor,’ zegt hij als hij gaat zitten. Hij haalt diep adem. ‘Goed, ik wilde dus even bijpraten. Over de toekomst.’

Het lukt me niet een grijns te onderdrukken. ‘Heel belangrijk,’ vul ik aan. Als ik in de executive board kom, ga ik dertig mille per jaar meer verdienen, schat ik. Dan bestel ik direct een nieuwe auto.

Rob tuurt naar zijn opengeslagen schrijfmap, speelt met de Mont Blanc-vulpen in zijn hand. Ik zie spanning in zijn ogen. Zijn onberispelijke jasje, het perfect geknipte donkerblonde haar, het Patek Philippe-horloge: de vijftigjarige Rob, net als ik een selfmade man, is degene die mij acht jaar geleden aannam als universitair docent. Twee jaar later tipte hij de plaatselijke krant dat ik een van de jongste marketingprofessoren van Nederland zou worden. Voldoende reden voor een groot interview. Het professoraat heeft nog een voordeel: je kunt je vorstelijke salaris makkelijk verdubbelen dankzij talloze schnabbels. Rob introduceerde mij in het lucratieve circuit van lezingen en presentaties. Er is een stevige vriendschap tussen ons gegroeid, gebaseerd op wederzijds respect en een gedeelde antipathie tegen rijkeluiszoontjes. Zelf hebben we niet aan Nyenrode gestudeerd; voor onze ouders was dat simpelweg onbetaalbaar.

Ik zie Rob aarzelen, naar woorden zoeken. Hij plukt wat onzichtbare pluisjes van het bureau. Er klopt iets niet. ‘Hoe zie jij die toekomst, Rob?’

Opeens zet hij zijn officiële stem op, de stem die ik zo goed ken van de plenaire kwartaalsessies. ‘Cuno, je weet dat we met een *redesign* van alle units bezig zijn en dat de target voor komend jaar zeer *challenging* is. We gaan volop inzetten op *customer intimacy*, met een primaire focus op het vergroten van onze *share of wallet* in de zakelijke markt. Qua *in-companies* en *research*.’

Aandachtig leun ik voorover. Mijn handen produceren een zweetplek op het bureau. Waar gaat dit naartoe? 'Oké. En dat betekent?'

Rob kucht zenuwachtig. 'Zoals je weet komt Hans niet meer terug als cluster director, hij wordt definitief afgekeurd. We hebben besloten om zijn plek in te laten vullen door Larry. Dat betekent dat er ruimte gaat ontstaan binnen zijn club. Ik zou graag zien dat jij dan Marketing Research erbij gaat pakken. Dat van Hans en Larry is *by the way* wel *for your ears only*.'

De laatste paar zinnen zweven mijn hoofd binnen. Ik begrijp het niet en voel me opeens duizelig. Gaat de promotie naar Larry? De man die al twintig jaar bij Nyenrode hetzelfde werk doet? Het sloomste paard in de wei? Dit kan niet waar zijn. Neemt Rob me in de maling? Ik heb die promotie verdiend. Ik ben de beste. Ik werk het hardst. Ik wil zo graag. Ik heb het nodig.

'Zoals je weet speelt anciënniteit een grote rol binnen Nyenrode,' hoor ik Rob zeggen. 'Larry is de natuurlijke *fit*, hij verdient het. De *supervisory board* staat er ook volledig achter. En in mijn optiek hoef jij straks nog maar een uur of zes per week college te geven en kun je je daarnaast *full blast* focussen op de researchactiviteiten. Daar kunnen we de omzet echt van *boosten*. Je kunt meer de diepte in, misschien ook wel meer consultancy-concepten aan Research linken, wat development erbij opzetten.'

Mijn bloedstroom blokkeert. Abrupt sta ik op. Mijn slapen bonken. 'Ik had iets heel anders verwacht. Waarom kom ik niet in aanmerking voor een plek in de e.b.? Heb ik me niet genoeg bewezen?'

Rob lacht op een Mark Rutte-manier. 'Hier was ik al een beetje bang voor. Ga even rustig zitten, champ.'

Ik plof weer neer.

'Kijk, Cuun, je bent een van onze toppers, dat weet je. Binnengekomen als *high potential*, je hebt altijd veel externe *expo-*

sure en je hebt *stage presence*. Je bent creatief en hebt een geweldige drive.'

'Maar...?'

Hij kijkt even naar de deur. Alsof er ieder moment iemand kan binnenkomen. 'Maar je bent niet *boardable*. Naar onze inschatting.'

Alsof hij me met zijn vuist vol in mijn gezicht slaat. Of beter gezegd: met een massief houten lessenaar.

'Hoezo niet?!'

'Je bent gewoon geen type om hele dagen te vergaderen, om functiehuizen aan te passen, beoordelingssystematieken en begrotingen op te stellen, *funding* te regelen. Je houdt niet van wollige beleidsnotities, politiek gekonkel. Ik denk eerlijk gezegd dat je er doodongelukkig van zou worden.'

'Nou, dat zou ik dan nog altijd zelf willen bepalen. Je geeft me niet eens de kans om me te bewijzen.'

'Je hebt je al bewezen. Volop. Je bent een prima marketing-professor, een van de beste van Nederland. Maar je bent nu eenmaal geen bestuurder. En eerlijk gezegd, de kans is klein dat je het ooit wordt.'

Aan de kant geschoven als een versleten tapijt. Een kerstboom die na oudejaarsavond gedachteloos in de bosjes wordt geflikkerd. De fik erin.

Ik sta op. 'Ik moet ervandoor. Druk. Ik bel je nog wel.' Snel loop ik weg, richting parkeerplaats, in de hoop dat het frisse winterweer de verdoving enigszins zal verlichten.

'Cuno!' hoor ik Rob achter me roepen. Ik besluit te versnellen en doe net of ik niets hoor. Met mijn telefoon aan m'n oor, onbereikbaar voor de buitenwereld, stap ik gehaast in mijn auto, start en geef gas.